

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobkyně: **A.C.**, bytem , zastoupené JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem společnosti Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o., se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Městský úřad Mělník**, se sídlem Náměstí Míru č. 1, Mělník, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 15. 4. 2013, č. j. 471/ZP/13/PAHR

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e o d m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč. Částka 4.000 Kč bude žalobkyni vrácen k rukám jejího zástupce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta ve společnosti Advokátní kancelář Dohnal & Bernard, s.r.o., se sídlem Příběnická 1908, 390 01 Tábor, z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 17. 9. 2013 domáhá zrušení v záhlaví tohoto usnesení uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k žádosti O. B. podle § 123 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) povoleno předčasné užívání stavby „Kanalizace a ČOV L.“ před jejím dokončením, a to do 31. 12. 2013.

Žalobkyně namítá, že je vlastnící pozemků, staveb a rodinného domu určeného k trvalému bydlení situovaných v bezprostřední blízkosti čistírný odpadních vod (dále jen „ČOV“). Ve smyslu § 123 odst. 1 poslední věty stavebního zákona nebyla účastnicí tohoto řízení, a proto se obrací na soud k ochraně svých veřejných subjektivních práv. Vydaným rozhodnutím byla zkrácena ve svých právech, a to jak přímo, tak porušením svých práv v předcházejícím řízení. Proto podává žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když lhůtu k podání žaloby považuje za zachovanou, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno až dne 27. 8. 2013, a to na základě žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Před zahájením provozu ČOV, která je v rozporu s územním plánem obce L. umístěna mnohem blíže k jejím nemovitostem, nebyl v uvedených místech žádný zdroj zápachu. V důsledku provozu ČOV proniká na pozemky žalobkyně a do staveb mimořádně silný a nesnesitelný zápach. Oprávněnost výhrad žalobkyně potvrzuje Protokol č. 15-2013 ze dne 19. 6. 2013 o měření koncentrace pachových látek. Zápachem z provozu ČOV způsobeným vydáním napadeného rozhodnutí je zasahováno do vlastnických práv žalobkyně, do práva na podnikání a do práva na ochranu zdraví a životního prostředí. Vydané rozhodnutí je v rozporu s § 123 odst. 2 stavebního zákona (stavebník k žádosti nedoložil stanoviska dotčených orgánů), územním plánem obce L. (stavba měla být umístěna a realizována mnohem dále od nemovitostí žalobkyně; reálná kapacita ČOV je více než trojnásobná), § 119 odst. 2 stavebního zákona (stavba není v souladu se stavebním povolením, podle kterého měla být umístěna cca 400 m od okraje zástavby, ale ve skutečnosti je umístěna, realizována a povoleno její užívání pouhých 40 m od domu žalobkyně určeného k trvalému bydlení), § 68 odst. 3 zákona č. 150/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“ (rozhodnutí není dostatečně odůvodněno ve vztahu k ochraně zdraví a životního prostředí a proto je nepřezkoumatelné) a § 3 a 50 správního řádu (nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci; správní orgán se nevypořádal s výše uvedenými rozpory, na které byl žalobkyní upozorňován). Žádost stavebníka nesplňuje ani požadavky § 18k vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, neboť k ní nebyla doložena stanoviska vlastníků veřejné dopravní technické infrastruktury, zejména v části pozemní komunikace, elektrická vedení atd.

Žalobkyně doprovodila žalobu návrhem na vydání předběžného opatření, jímž by soud zakázal předčasné užívání stavby ČOV L.

Žalovaný se k návrhu na vydání předběžného opatření blíže nevyjádřil. V podání, jímž soudu zaslal kopii správního spisu, pouze uvedl, že vzhledem k tomu, že dne 15. 10. 2013 proběhlo terénní šetření spojené s ústním jednáním, bude ve věci v nejbližších dnech vydán kolaudační souhlas a povolen zkušební provoz, v důsledku čehož pozbude napadené rozhodnutí o předčasném užívání účinnosti.

Před věcným projednáním žaloby musel soud zkoumat, zda podaná žaloba je přípustná, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle § 123 odst. 1 stavebního zákona, jež je součástí části čtvrté dílu druhého stavebního zákona, který upravuje užívání staveb, může stavební úřad na žádost stavebníka vydat časově omezené povolení k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením, pokud to nemá podstatný vliv na užitelnost stavby, neohroží to bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životní prostředí. U stavby prováděné dodavatelsky musí stavebník k žádosti připojit dohodu se zhotovitelem stavby; u ostatních staveb navrhne stavebník podmínky předčasného užívání stavby v žádosti. Podle poslední věty tohoto ustanovení jsou účastníky řízení stavebník, zhotovitel stavby a vlastník stavby. Pokud jde o další postup (tj. poté, kdy skočí předčasné užívání stavby), odkazuje odst. 3 téhož ustanovení na § 122, popřípadě na § 120 nebo § 124. Zákon tedy počítá

s tím, že po skončení předčasného užívání stavby dojde ke kolaudaci nebo bude oznámen záměr o užívání dokončené stavby anebo že bude probíhat zkušební provoz.

Okruh účastníků řízení o povolení předčasného užívání stavby před jejím dokončením je definován v poslední větě § 123 odst. 1 stavebního zákona. V takovém případě se pro potřeby řízení o předčasném užívání stavby neaplikuje obecná definice účastníků správního řízení podle § 27 správního řádu (viz bod 45 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 – 347, dostupný na www.nssoud.cz). Ustanovení § 123 odst. 1 stavebního zákona přitom vymezuje okruh účastníků řízení o předčasném užívání stavby před jejím dokončením taxativně, a to užším způsobem, než v § 109 odst. 1 stavebního zákona pro účely stavebního řízení. Důvodem je ta skutečnost, že sám vznik stavby, která byla ve stavebním řízení projednána a v souladu s podmínkami stavebního povolení provedena, se již zpravidla nemůže dotknout práv a právem chráněných zájmů dalších osob, typicky vlastníků sousedních pozemků.

V daném případě je žalobkyně vlastníci nemovitostí, jež sousedí s pozemkem, na kterém byla předmětná stavba realizována. Vlastníci sousedních nemovitostí jsou pravidelnými účastníky správního řízení o vydání stavebního povolení [§ 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona], nejsou však též účastníky navazujících řízení, včetně řízení o povolení předčasného užívání stavby, neboť nejsou uvedeni ve výčtu obsaženém v poslední větě § 123 odst. 1 stavebního zákona. Za takových okolností však žalobkyně nemohla být účastníkem správního řízení o žádosti o povolení předčasného užívání stavby. Vzhledem k tomu nebyla žalobkyně ani aktivně legitimována k podání žaloby proti takovému rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s.

Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Vzhledem k odmítnutí žaloby, nerozhodoval soud o návrhu na vydání předběžného opatření.

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že návrh byl před zahájením prvního jednání odmítnut, postupoval soud současně podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož soud za těchto okolností vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Žalobkyni se proto vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 4.000 Kč.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová